

Arrest

nr. 53 791 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat L. VOLCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op 15 november 1955 te Kazachstan, vroeg de eerste keer asiel aan in België op 14 maart 2000. U verklaarde toen militair actief te zijn geweest in de eerste Tsjetsjeense oorlog. U had een geheime eenheid opgericht die tot doel had Russische officieren die oorlogsmisdaden hadden begaan, gevangen te nemen en uit te leveren. Na de oorlog werd u adjunct-hoofd van de openbare veiligheidsdienst van een wijk in Grozny. Bij aanvang van de tweede Tsjetsjeense oorlog kreeg u opdracht de verdediging van deze wijk te organiseren. U evacueerde uw gezin naar het dorp Mahkety. Nadat u gewond raakte bij een bombardement werd u geëvacueerd naar Shatoy en later naar Ingoesjetïë. Nadat u informatie kreeg dat u werd gezocht door de Russen ontvluchtte u de regio en vroeg u asiel in België. Op 28 november 2005

werd, middels een beslissing van het Commissariaat-generaal, geoordeeld dat er wat u betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw activiteiten van 1994 tot 1996 tijdens het eerste Tsjetsjeens conflict, binnen de door u opgerichte speciale eenheid, werden echter onderzocht in het licht van de in de Vluchtelingenconventie voorziene uitsluitingsgronden, gelet op de aard van uw activiteiten en uw verantwoordelijkheden. De door u beschreven executie van een officier, die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de moord op een groep vrouwen en kinderen nabij Kerla-Yurt in de zomer van 1995, werd hierbij gekwalificeerd als een oorlogsmisdrijf. Op basis van die vaststelling werd u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Op 9 december 2005 ging u tegen die beslissing in beroep bij de Vaste Beroepscommissie. Per aangetekend schrijven, dat werd verzonden op 5 november 2009, werd er u door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevraagd of u het geding wenste voort te zetten. U liet echter na om een verzoek tot voortzetting in te dienen. Bij arrest nr.38 494 van 9 februari 2010 vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verworpen op basis van de vaststelling van afstand van geding. Op 15 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige, in casu tweede, asielaanvraag, verklaart u niet te zijn teruggekeerd naar uw herkomstland. U geeft verder aan dat uw vrouw en zonen in 2000 in uw herkomstland zijn vastgehouden door Russische militairen die op zoek waren naar u. U vernam dit pas toen uw vrouw in België is aangekomen. U wil geen details kwijt over de zaak; uw vrouw heeft alleen gezegd dat uw zoon is mishandeld, maar uw zoon wil er niet over praten. U geeft duidelijk aan dat u bij uw eerdere verklaringen blijft en dat u wat uw eigen asielmotieven betreft, hieraan niets heeft toe te voegen. Uw raadsman stelt de afhandeling van uw eerste asielaanvraag ter discussie en beroept zich daarvoor op een aantal juridische argumenten (zie motivering).

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een begeleidend schrijven (dd.10 maart 2010) van uw raadsman, meester L. V., bij de huidige asielaanvraag met daarbij een aantal documenten die betrekking hebben op uw eerste asielaanvraag (een bijlage 26, de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal dd.23 november 2005, een verzoekschrift houdende het instellen van beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dd. 7 december 2005, het arrest dd. 9 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin afstand van het geding inzake uw eerste asielaanvraag wordt vastgesteld en een anonieme weigeringsbeslissing dd. 29 september 2009), een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de Belgische identiteitskaarten van uw vrouw en uw zoon.

Op 27 oktober 2005 werden uw echtgenote, D. S. S.- A.(...) (O.V. 5.786.069), en uw zoon D. R. A. (...), (O.V. 5.761.590), in de hoedanigheid van vluchteling erkend door de Belgische autoriteiten. Zij hebben intussen ook het Belgisch staatsburgerschap verworven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u opnieuw asiel hebt aangevraagd om bij uw gezin te kunnen blijven (gehoorverslag CGVS, dd.07.05.2010, p.3). Daarenboven verklaart u dat er geen nieuwe elementen zijn voor de huidige asielaanvraag. U verklaart geen andere elementen aan te brengen en niets anders te kunnen voorleggen (gehoorverslag CGVS, dd.07.05.2010, p.3). Op de vraag of u bij uw verklaringen van uw eerste asielaanvraag blijft, antwoordt u dat daar enkel nog aan wil toevoegen dat u geen zin meer hebt om zich nog te mengen in de Tsjetsjeense politiek (gehoorverslag CGVS, dd.07.05.2010, p.4).

Uw verklaringen inzake uw huidige asielaanvraag werpen geen nieuw licht op de eerdere vaststelling dat redelijkerwijze kan besloten worden dat er wat u betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat de nieuwe elementen die in het kader van uw tweede asielaanvraag worden aangebracht, niets vermogen te wijzigen aan de vaststelling dat de door u uitgevoerde en beschreven executie van een officier, zonder enige vorm van proces, moet gekwalificeerd worden als een oorlogsmisdad deed zoals bepaald door het statuut van Rome, art.8§2.(c), (iv).

De door u verklaarde vasthouding van uw vrouw en zonen in 2000 (vragenlijst DVZ, gehoorverslag CGVS, dd.07.05.2010, p.4), is niet van die aard om de beslissing tot uitsluiting te wijzigen. Wat u betreft werd immers reeds inzake uw eerste asielaanvraag besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (=uitsluiting). De vasthouding van uw gezin in 2000 wijzigt echter niets aan de vaststelling dat u zich schuldig hebt gemaakt aan oorlogsmisdaden (=uitsluitingsgrond).

Ook de door uw raadsman, meester Louis Volcke, bij de huidige asielaanvraag aangebrachte argumenten (begeleidend schrijven dd.10 maart 2010; en dd.13 mei 2010) vermogen niet bovenstaande appreciatie van uw asielverklaringen te beïnvloeden.

Uw raadsman stelt (briefwisseling dd.10 maart 2010) dat bij de behandeling van uw vorige asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus nog niet was ingevoerd in de Belgische wetgeving en dat bijgevolg de verwijzing naar de subsidiaire beschermingsstatus kan volstaan als nieuw element ter rechtvaardiging van een nieuwe asielaanvraag. Welnu, anders dan de indruk van uw raadsman dat door het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat het asielrelaas niet onder de criteria viel van de Conventie van Genève zou vallen, dient erop te worden gewezen dat in de genoemde beslissing inzake uw eerste asielaanvraag wel degelijk werd geoordeeld dat jegens u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie bestaat (zie INSLUITING, weigeringsbeslissing 23 november 2005). Echter werd u uitgesloten van de Vluchtelingenstatus nadat werd vastgesteld dat u verantwoordelijk bent voor daden die dienen te worden gekwalificeerd als oorlogsmisdaden. In antwoord op de vraag aangaande de subsidiaire beschermingsstatus zij er verder op gewezen dat oorlogsmisdrijven, overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, evengoed als uitsluitingsgrond voor de subsidiaire beschermingsstatus gelden. Bijgevolg dient u evengoed te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw raadsman stelt verder (briefwisseling dd.13 mei 2010) dat de in uw hoofde als uitsluitingsgrond aangehaalde daden niet kunnen worden aanzien als een onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen de burgerbevolking - hierin verwijzende naar de in het Statuut van Rome, art. 7, gehanteerde definitie van misdaden tegen de menselijkheid - maar integendeel gericht waren tegen een persoon die verantwoordelijk was voor dergelijke misdaden tegen de menselijkheid. Hierop dient te worden gerepliceerd dat de u met het oog op uitsluiting ten laste gelegde feiten niet als misdaden tegen de menselijkheid werden gekwalificeerd maar als oorlogsmisdaden. In de beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag werd dienaangaande verwezen naar de definitie van oorlogsmisdrijven zoals die in art. 8§2 (c) van het Statuut van Rome wordt gehanteerd, waarin hoegenaamd niet wordt gesproken in termen van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking als essentieel kenmerk. Dit argument van uw raadsman kan dan ook niet worden gevolgd.

Verder verwijst uw raadsman naar het verzoekschrift (beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van uw vorige raadsman, waarin wordt gesteld dat de beslissing tot uitsluiting door het CGVS niet gestoeld was op degelijke gronden, aangezien het Statuut van Rome nog niet van kracht was op het moment van de u ten laste gelegde feiten (de executie in 1995 van een officier zonder enige vorm van proces). Welnu, het Statuut van Rome werd in de uitsluitingsbeslissing enkel gebruikt als een kader om begrippen te interpreteren. Het Statuut bevat begrippen en definities die reeds lang bestaan en is in casu een codificatie van reeds bestaand gewoonterecht inzake onder meer oorlogsmisdaden. Bijgevolg tast een verwijzing naar het Statuut van Rome de grond waarop de uitsluiting is gebaseerd, niet aan.

Het CGVS zou bij de uitsluitingsbeslissing geen rekening hebben gehouden met alle omstandigheden, in casu het feit dat u persoonlijk hebt gezien hoe vrouwen en kinderen vermoord waren, en aldus hoe in dit geval een misdaad tegen de menselijkheid was begaan. Hier moet opgemerkt worden dat vergelding, na getuige geweest te zijn van een misdaad tegen burgers op generlei wijze kan worden aanvaard als verschoningsgrond voor het plegen van een oorlogsmisdaad.

Verder, het Commissariaat-generaal zou voorbij gegaan zijn aan het feit dat u vluchtte voor de tweede en niet voor de eerste oorlog. Welnu, het is niet noodzakelijk dat de grond voor een gefundeerde vrees voor vervolging rechtstreeks verbonden is met de grond voor uitsluiting (hier: gegronde vrees voor vervolging omwille van tweede oorlog, uitsluiting omwille van activiteiten bij eerste conflict).

En ten slotte zou het Commissariaat-generaal er geen rekening mee hebben gehouden dat er nooit strafvervolging was door de autoriteiten van het land van herkomst. Het feit dat u door de autoriteiten van uw land van herkomst niet effectief veroordeeld bent voor de ten laste gelegde feiten, wil geenszins zeggen dat u, indien deze autoriteiten hiertoe de kans hadden gehad, u niet zouden vervolgd hebben, hetzij strafrechtelijk, hetzij in de zin van de Vluchtelingenconventie; dit is dus geen verschoningsgrond.

Op basis van alle vaststellingen en overwegingen ben ik van oordeel dat u dient te worden uitgesloten van het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève. Daarenboven dient u, met toepassing van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De andere door u neergelegde documenten zijn evenmin van aard om de uitsluitingsbeslissing te herzien. U legt een kopie voor van uw rijbewijs. Dit document bewijst uw identiteit, die door mij

niet betwist. Daarnaast legt u kopieën voor van de Belgische identiteitskaarten van uw vrouw en zoon; ze bewijzen de identiteit van uw gezinsleden, die door mij evenmin in vraag gesteld wordt. Voorts legt u een aantal documenten voor die betrekking hebben op uw eerste asielaanvraag: een bijlage 26, de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal dd.23 november 2005, een verzoekschrift houdende het instellen van beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen dd. 7 december 2005, het arrest dd. 9 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin afstand van het geding inzake uw eerste asielaanvraag wordt vastgesteld. De anonieme weigeringsbeslissing dd. 29 september 2009 heeft geen betrekking op de in uw hoofde vastgestelde feiten en vermag dan ook niet bovenstaande beslissing te beïnvloeden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wijst verzoeker op de verkeerde interpretatie van artikel 1, F (a) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat verwerende partij voor de omschrijving van oorlogsmisdrijven of oorlogsmisdaden het artikel 8, § 2 (c) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof hanteert. Verzoeker merkt evenwel op dat het Statuut van Rome pas door België werd ondertekend en geratificeerd op respectievelijk 10 september 1998 en 28 juni 2000, dat de Russische Federatie het pas ondertekende op 13 september 2000 en dat overeenkomstig artikel 126 van het Statuut van Rome dit slechts in werking trad op 1 juli 2002 daar waar de hem ten laste gelegde executie van een Russisch officier reeds dateert van 1995. Overeenkomstig artikel 24 van het Statuut kan niemand strafrechtelijk aansprakelijk gesteld worden voor een feit dat plaatsvond voor de inwerkingtreding van het Statuut. Ook artikel 11 van het Statuut bepaalt dat de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof enkel geldt ten aanzien van misdrijven die begaan zijn na de inwerkingtreding van het Statuut, aldus verzoeker. *"Hoe kan deze definitie dan de beslissing tot uitsluiting van het CGVS steunen terwijl verzoeker zijn handeling nooit onder de rechtsmacht van het Strafhof kan komen en nooit veroordeeld kan worden?"*

2.1.2. Betreffende de verwijzing van verzoeker naar de artikelen 11 en 24 van het Statuut van Rome stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavige procedure niet strafrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof. De huidige procedure in het kader van de bestreden beslissing betreft een administratieve procedure waarbij verwerende partij enkel dient na te gaan of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus en dit rekening houdende met de situatie en met alle elementen zoals zij zich aandienen op het ogenblik van haar beslissing.

De Raad wijst erop, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen, dat uit de *"Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees"* van 4 september 2003 van het UNHCR (p. 3 en 4) blijkt dat artikel 1, F (a) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 van toepassing is op gedrag dat op gelijk welk moment is gesteld gezien de ernst van de bedoelde misdrijven en dat ter interpretatie en ter definiëring van de bij voormelde verdragsbepaling aangehaalde misdrijven diverse internationale instrumenten als leidraad kunnen worden gehanteerd waaronder het meest recente Statuut inzake het Internationaal Strafhof van 1998 dat van kracht werd op 1 juli 2002. Het feit dat het Statuut van Rome nog niet van kracht was op het ogenblik van de door verzoeker gepleegde misdaad belet derhalve niet dat verwerende partij wel degelijk kan verwijzen naar artikel 8, § 2 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder een oorlogsmisdrijf dient te worden verstaan. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker werpt in een tweede middel op dat door verwerende partij een te ruime toepassing werd gemaakt van de uitsluitingsclausule voorzien bij artikel 1, F (a) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoeker betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden.

Betreffende de navolgende motivering van verwerende partij: *"Hier moet opgemerkt worden dat vergelding, na getuige geweest te zijn van een misdaad tegen burgers op generlei wijze kan worden aanvaard als verschoningsgrond voor het plegen van een oorlogsmisdaad."*, beperkt verzoeker zich te stellen hier een andere mening op na te houden en herhaalt hij op summere wijze het door hem initieel voorgehouden asielrelaas.

Aangaande de motivering dat het *“niet noodzakelijk is dat de grond voor een gefundeerde vrees voor vervolging rechtstreeks verbonden is met de grond voor uitsluiting”* herhaalt verzoeker dat hij niet uit zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van gebeurtenissen in de eerste oorlog, maar wel omdat zijn leven in gevaar is sinds de tweede oorlog en dat de executie dateert van 1995, zijnde de eerste oorlog. Met betrekking tot de motivering dat de autoriteiten van verzoekers land hem misschien wel hadden vervolgd indien zij hiertoe de kans hadden gehad, werpt verzoeker tegen dat er door zijn autoriteiten nooit een strafrechtelijke vervolging werd ingesteld en dat de eerste oorlog een intern conflict uitmaakte en dus in de eerste plaats voor de beoordeling valt onder de soevereiniteit van het land van herkomst. Verzoeker merkt aangaande het voorgaande op dat verwerende partij telkens een afzonderlijk antwoord heeft geformuleerd op afzonderlijke argumenten en dat zij telkens stelt dat deze factoren afzonderlijk niet de toepassing van de uitsluiting verhinderen. Wat verwerende partij echter niet doet is deze argumenten allemaal samen bekijken en afwegen of zij er samen niet toe kunnen leiden dat de misdaad niet te zwaar genoeg is om toepassing te maken van de uitsluitingsclausule.

2.2.2. Waar verzoeker betreffende de twee eerstgenoemde motieven van verwerende partij zich beperkt tot een beknopte herhaling van het door hem initieel voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met een summiere herhaling van zijn relaas in gebreke blijft. Verder wijst de Raad erop dat het louter stellen een andere mening te zijn toegedaan geen afbreuk doet aan de motivering dat vergelding geen verschoningsgrond uitmaakt voor het plegen van een oorlogsmisdaad.

Door de Raad kan niet worden ingezien hoe verzoekers betoog dat de beoordeling van het intern conflict tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog valt onder de soevereiniteit van het land van herkomst afbreuk kan doen aan de declaratietieve bevoegdheid van verwerende partij waarbij zij oordeelt over het al dan niet toekennen van de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus en waarbij zij gebruik kan maken van artikel 1, F (a) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan hoe het samen bekijken van voormelde argumenten er zou kunnen toe leiden geen toepassing te maken van de uitsluitingsclausule. Bovendien merkt de Raad op dat voormelde motieven als geheel moeten worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich tot de conclusie komen dat verzoeker dient uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Waar verzoeker in een derde middel betreffende de subsidiaire bescherming enkel verwijst naar het door hem aangevoerde eerste en tweede middel beperkt de Raad zich te verwijzen naar wat voorafgaand in de behandeling van het eerste en tweede middel is gesteld. Het derde middel is derhalve eveneens ongegrond.

2.4. Op basis van het voormelde dient verzoeker op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, juncto artikel 1, F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.5. Overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dient hij tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT